

Menighetsgrupper.

12/3 - 1936
I
02-02-023
Av res. kap. Egil Brekke.

I.

Vi har i Fagerborg menighet våget å gå igang med de såkalte Fagerborggrupper. Jeg er fullt opmerksom på at det er noget av et dristig eksperiment, som vil bli gjenstand for kritikk fra forskjellige sider. Fra ledende indremisjonshold vil det antagelig bli sagt: »Det er det rene Oxford, og Oxford er ikke kristendom». Fra ledende Oxfordhold vil det kunne hevdes: »Det er en blanding av indremisjon, menighetskristendom og Oxford, og er det bare 50 eller 80 pct. Oxford, så er det det verste av alt». Og fra menighetsprester vil det bli reist den innvendige: »Det er jo en ny organisasjon, og vi har mer enn nok av organisasjoner». Med våre menighetsgrupper står vi derfor i fare for å falle mellom to stoler, for ikke å si mellom tre.

Når jeg allikevel har vært med på å danne disse grupper, da er det fordi jeg har følt det som en indre plikt å gjøre det, jeg har sett det som Guds vilje. I lengere tid har min hjerne arbeidet med problemet: menighet, indremisjon, Oxford, og det er ikke behagelig å få den trekant på hjernen. Jeg har måttet prøve å nå frem til klarhet og finne en praktisk løsning, og når en sådan sak blir lagt på mig, tror jeg Gud har en mening med det. Jeg er fullt på det rene med at det resultat jeg er kommet til ikke er nogen fullkommen løsning av problemet. Det er bare et forsøk på å ta i bruk de nådegaver som er i menigheten og om mulig bidra til å skape et aktivt, broderlig samarbeide, og jeg vil være takknemlig for å høre hvad andre mener om dette forsøk.

Situasjonen er jo nu den at vi i vår kirke har tre forskjellige grunnsyn, som står i en viss motsetning til hverandre, indremisjonssynet, Oxfordsynet og det kirkelige syn. *Indremisjonssynet* representeres ikke bare av Indremisjonsselskapet, men også av en rekke andre av våre frivillige kristelige organisasjoner. Disse organisasjoner har vært redskaper i Guds hånd til stor vekkelse i de siste år, og de er fast utbyggede, sterke og selvstendige maktfaktorer innen vår statskirke og driver et omfattende arbeide som det står all respekt av. Innbyrdes kan det nok være et visst spenningsforhold mellom dem, og deres forhold til menighet og kirke kan være mer eller mindre hjertelig, men de regner dog alle med menigheten, og i ganske stor utstrekning er det et godt samarbeide mellom disse organisasjoner og kirkens prester. Det

kan således med en viss rett tales om en kirkelig-indremisjonssk vekkelse i vårt folk.

Videre har vi *Oxfordsynet*, som i den siste tid har fått mange varme talsmenn både blandt legfolk og prester. Det er noget intenst pågående ved denne vekkelserbevegelse, den konsentrerer sig om å vinne mennesker for Gud, og den har fått inngang i befolkningslag som den kirkelige og indremisjonsske virksomhet ikke har maktet å nå. Den har sine egne arbeidsmetoder, som har vist sig å være ganske effektive overfor vår tids mennesker. Særlig i synet på troesbekjennelsens betydning og de såkalte mellemting synes det å være en ganske stor forskjell mellom Oxfordsynet og indremisjonssynet, og det står ikke til å nekte at forholdet har utviklet sig

til en temmelig sterk motsetning mellom de to bevegelsers ledende menn. Blandt de menige tropper kan det være mere delte meninger.

Hvordan er nu Oxfords forhold til menighet og kirke? Det er blitt sterkt fremhevet at Oxford ikke vilde være nogen ny organisasjon, men en ny inspirasjon, at bevegelsen stillet sig avgjort positivt til kirken og dens gudstjeneste og så det som sin opgave å bringe kristenlivets friske strøm inn i menighetslivet. En av det internasjonale teams unge prester fortalte mig at han tidligere hadde arbeidet tungt med alle sin menighets mange foreninger, og

(Forta. side 7.)

Menighetsgrupper.

Au res. kap. Egil Brekke.

(Forts. fra side 1).

retningslinjer, idet det samler oss innad og utad viser hvem vi er og hvad vi vil. Men da vi ikke ønsker å være nogen fast organisasjon, men bare vil være et arbeidsredskap for Gud, og da dette arbeide best øves i frihet og under ansvar, ønsker vi ingen lovparagrafer som binder oss og hindrer vår arbeidsfrihet. Som bekjent har jo også Oxfordgruppebevegelsen sine bøker og småskrifter som gir uttrykk for bevegelsens retningslinjer, og sådanne behøver på ingen måte å bli nogen tvangstrøie, som skulde kvele livet eller hindre dettes frie utfoldelse.

2. Fagerborggruppene er ikke dannet som protest mot eller i konkurranse med noen av de eksisterende grupper eller foreninger, men er et helt positivt kristelig tiltak. Vi ønsker å vinne stadig nye mennesker for personlig og aktiv kristendom og samle kristne til broderlig samarbeide i menigheten, hvadenten de er kommet til åndelig gjenbrudd gjennom gruppene eller på annen måte.

3. Mens det såkalte Oxfordteam er internasjonalt og derfor også som sådant må være interkonfessionelt, sier det sig selv at de grupper som får sin arbeidsoppgave i menigheten må bygge på Guds ords og vår kirkes bekjennelses grunn. Det bør klart og tydelig for alle komme til uttrykk at vi vil være positive evangeliske kristne og samles om Jesu Kristi kors. Men gruppens arbeidsoppgave er ikke dogmatisk, men praktisk kristelig.

4. Fagerborggruppene arbeidsområde er Fagerborg menighet, og dette område er mer enn stort nok, selvom vi får en rekke arbeidsgrupper. Det er også bibelsk å konsentrere sig om denne arbeidsoppgave. Kristus elsket menigheten og gav sig selv for den. (Ef. 5, 25). Han har selv forberedt oss på at det vil være ugress i menighetens akre

(Mt. 13, 25) og kalt sine disipler til å være salt og lys (Matt. 5, 13—16) og surdeig. (Matt. 13, 33). Vi har Mesterens store angrepsordre: »Gå ut og gjør folkeslagene til mine disipler«. Som kristne er vi som soldater i en stor hær, hvor han selv er hærføreren og leder og styrer det hele gjennom sin hellige And. Vår første og ubetingede plikt er å være lydige mot ham og la oss lede av ham og ikke av noget annet. Vi må være villige til å gå dit han sender oss.

Men Gud er ordens Gud, ikke vilkårlighetens og forvirringens. Jesus Kristus sender ikke sine soldater planløst, snart hit, snart dit. Han har selv allerede i urkristendommen ordnet det så at det skal være lokale menigheter, hvor de enkelte kristne kan få sine betemte arbeidsoppgaver, hver etter sine nådegaver. (Jfr. 1 Kor. 12), og det innprentes at en ikke bør forlate sin egen forsamling som noen har for skikk (Hebr. 10, 25). Det gjelder at hver kristen finner sin arbeidsoppgave i menigheten og sin plass på slagfeltet, der hvor Gud vil ha ham, og at han er tro i den gjerning han har i sitt hjem, i sin menighet og på arbeidsplassen. Enkelte kan jo av Gud bli kalt til et annet arbeidsfelt, og når det gjelder større slag kan den store hærfører overføre tropper fra den ene side av slagfeltet til det annet; det kan være nødvendig for at slaget skal vinnes. Normalt gjelder det dog at hver soldat skal være tro på sin post og en-

12 MARS 1936

hver kristen skal være tro i sin menighet.

Ut fra dette grunnsyn søker vi gjennom Fagerborggruppene å hjelpe de enkelte til å bli aktive kristne menighetsarbeidere. Samtidig praktiserer vi dog også her et kristenmenneskes frihet, og likesom det er anledning til for sådanne som bor utenfor menighetens grenser å være med i våre grupper, således har også medlemmer av disse frihet til å ta del i arbeidet for Guds rike i andre menigheter, når de får kall til det.

5. I våre retningslinjer anbefales arbeidsmetoder som gjennom Oxfordgruppebevegelsen har vist sig å være praktiske, når det gjelder å nå vår tids mennesker med evangeliet, samtidig som vi dog har søkt å undgå de utenlandske tekniske uttrykk (sharing, quiet time o.s.v.). Ut fra de erfaringer som er høstet har vi funnet det riktig å minne oss selv om å være varsomme med syndsbekjennelser, som også angår andre mennesker, så vi ikke skal skade dem eller gjøre dem ondt.

Til selvprøvelse for Guds ansikt og som et middel til å vekke syndserkjennelse kan de såkalte 4 absolutter, de ideale krav om ubetinget ærlighet, renhet, uselvskhet og kjærlighet, ha sin verdi og praktiske nytte. Men vi har i våre retningslinjer understreket at disse absolutter må forståes og praktiseres i sammenheng med Guds ord.

Når det gjelder lydighet mot Guds vilje har vi mennesker lett for å forveksle egne innskydelser med Guds ledelse, det er derfor nødvendig å betone at vi lærer Guds vilje å kjenne gjennom bønnen, bibelen og brodersamfundet. Med »stille stund« menes ikke — som enkelte tror — å innta en behagelig stilling, hensette sig selv i en apatisk tilstand og bare lytte ut i det bl.a., men virkelig bønn, hvor vi åpner vår sjel helt for Gud og søker det personlige samfund med ham. Bønn er ikke bare vår tale til Gud, men også hans tale til oss, og det gjelder å opøve evnen til å høre Guds røst. Guds tale til oss skjer ikke på nogen ekstraordinær my-

Menighetsgrupper

III

12 MARS 1936

stisk-magisk vis, men normalt gjennom vår samvittighet og forstand, og Guds ledelse må kontrolleres gjennom Gudsordet og brodersamfundet. Ved lydighet å praktisere Guds vilje, så langt vi kjenner den, vokser vi i kristelig erkjennelse av hvad der er Guds vilje.

På våre møter samles vi også om Guds ord, fordi vi trenger det som næring for vår sjel. Vi kan ikke leve av syndsbekjennelser alene. Gjennom gudsordet som er lykten for vår fot og lyset på vår sti kan vi også bli bedre skikket til å vinne mennesker for Gud. Heller ikke her er det dog nogen absolutt regel eller tvang således at det på hvert gruppemøte skal behandles et avsnitt av Guds ord. Hvor Herrens ånd er, der er frihet. Særlig når edt kommer nye medlemmer til møtene kan det være praktisk og nødvendig å legge hovedvekten på samdelingen for å få brutt ned de murer som skiller oss og bane veien for full åpen og gjensidig forståelse og til virkeliggjørelse av de helliges samfund.

Det er mitt håp at disse menighetsgrupper skal virke samlende og bidra til å skape et godt, broderlig samarbeide mellom de kristne til gagn for menigheten og derigjennem til fremme av Guds rikes sak i vårt folk. Måtte det skie.